

ждала. Международната умраза, ненамираштитецъ задоволствие и храна въ боевете, изчезвала и пропадала. Ала и туй принудително спокойствие не водило на добро. То било спокойствие отъ слабостъ и премалявание. Господарственните заповѣди на Римъ поддържали тази несвѣсть съ най-голъмо внимание и грижа. Римлените се обнаесли съ покорените земи така, както се обнасятъ Инглезите съ Источна Индия. Тѣ извличали изъ области сичко, што могли да докопаятъ. Натоварвали на покорените населения най-голъми теглила и данъци, а при сичките тѣзи съблѣкла оште и Римски чиновници се обогатявали на тѣхна смѣтка. Римско-то правителство никакъ се не грижило за народното благосъстояние. Най-голъмите администратори и политици на стария Римъ за ништо друго не се грижили, освенъ да се не бунтува народа, да плащатъ голъмите данъци и да сж граници на държава-та сигурни отъ нападение-то на варвари-те; тѣхъ малко ги е било еня, че народа страдаялъ. Като правихъ по провинциите добри военни пѣтишта, мостове, обществени здания, театри, циркуси и др. т., Римлените притурихъ при голъмите данъци оште и сѣкакви ангари и меджии. Хора-та и животни-те, които се впрѣгаты, скапвахъ отъ безплодно-то пресилвание, селените се упропастявахъ, полетата оставахъ необработвани, а хора-та отъ срѣдния рѣка, ако нѣмахъ отдѣ да плащатъ данъка си, продавахъ се заедно съ жени-те и дѣцата си въ робство. Земи-те што били за оране, намираштитецъ се повече-то въ рѣце-те на капиталисти, обрѣштали се въ пространни